

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 13
35000 SLAVONSKI BOD

Poslovni broj: P-169/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Mladena Cvijanovića, OIB:21747169257, iz Slavonskog Broda, Bogoslava Šuleka 8, zastupan po Tihomiru Kovačiću, odvjetniku iz Slavonskog Broda, protiv tuženika Addiko Bank d.d. Zagreb, OIB 14036333877, Slavenska avenija 6, Zagreb, zastupana po Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 29. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika Tihomira Kovačića, odvjetnika, i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 6. stavak 1. Ugovor o kreditu br. 514003020-26000037272/2003 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama od 9.srpnja 2003., a koja odredba glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % (jedan zarez pedeset posto) jednokratno, unaprijed ”.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Mladenu Cvijanoviću, OIB:21747169257, iz Slavonskog Broda, Bogoslava Šuleka 8, iznos od 337,50 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 1. rujna 2003. po kamatnoj stopi koja je do 31. prosinca 2007. propisana člankom 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila

na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d. Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, isplatiti tužitelju Mladenu Cvijanoviću, OIB:21747169257, iz Slavenskog Broda, Bogoslava Šuleka 8, troškove parničnog postupka u iznosu od 978,18 eura sa zateznim kamata počev od dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužitelj sa dijelom zahtjeva zatraženog troška postupka u iznosu od 70,00 eura, kao neosnovanim.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika, Slavonska banka d.d. Osijek 9.7.2003. sklopio Ugovor o kreditu br. 514003020-26000037272/2003 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama koji je solemniziran kod javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavenskog Broda 10.7.2003. godine pod brojem OU-827/2003 i kojim je pravni prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 22.500,00 EUR s rokom povrata od 15 godina i dospijecem prve rate 1.9. 2003.

1.1. Navodi da je člankom 6. stavkom 1. navedenog Ugovora o kreditu pravni prednik tuženika obvezao tužitelja na plaćanje naknade prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja je tada iznosila 1,50 % jednokratno, unaprijed, bez da mu je prethodno ili naknadno jasno i nedvosmisleno objasnio svrhu odnosno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, zašto je određena naknada baš u ovoj visini, a kamoli da je o tome pregovarao s tužiteljem, a takva neodređena odredba tuženikova standardnog ugovora (na koju tužitelj nije mogao imati utjecaja) nedvojbeno uzrokuje značajnu neravnotežu među strankama protivnu načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj ne raspolaže točnim datumom kada je tuženik tužitelju naplatio na ime naknade iznos od 337,50 EUR no izvjesno je da je to bilo prije dospijeca prve rate kredita.

1.2. Ističe da je tužitelj dopisom od 17.2. 2026. zatražio od tuženika dostavu podatka o vremenu isplate kredita te podatak o vremenu i iznosu naplaćene naknade na koji mu je dopis tuženik odgovorio navodeći da isti ne raspolaže traženim podacima.

1.3. Tužitelj tvrdi da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovornu odredbu o naknadi za obavljanje bankarskih usluga pa predlaže da se utvrdi ništetnim ta odredba sadržana u članku 6. stavku 1. Ugovora o kreditu, te da se naloži tuženiku da mu isplati predmetnu naknadu koju je stekao bez osnove, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama počev od dana kada je ista izvjesno naplaćena, a to je makar dan dospijeća povrata prve rate kredita. Tužitelj, dakle, ne samo da o toj naknadi nije mogao pregovarati, već on nije bio niti informiran na što konkretno se ta naknada uopće odnosi i kako je formulirana njezina visina, obzirom je taj standardni ugovor bio unaprijed sastavljen, te je u njemu bila već sadržana odredba prema kojoj je naplata naknade već određena u skladu sa jednostranom odlukom banke.

1.4. Tužitelj se poziva na člankom 96. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP/07) ističe da je sukladno navedenoj odredbi na tuženiku teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi i visini te naknade. Smatra da već iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje unaprijed platiti banci naknadu za u visini od 1,50% iznosa kredita.

1.5. Poziva se i na članak 295. Zakona o obveznim odnosima, prema kojem opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, a koji opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. S obzirom se o takvim odredbama, dakle, po prirodi stvari niti ne može pregovarati, proizlazi da se o spornoj odredbi o ulaznoj naknadi nedvojbeno nije pojedinačno pregovaralo niti u ovom konkretnom slučaju. Okolnost da tužitelju banka nije niti prezentirala a kamoli obrazložila o kakvim se to stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu uopće radi, koja je njihova svrha, te zašto su određeni baš u ovoj visini, okolnost da se radi o standardnom ugovoru, te okolnost da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, sveukupno je očito prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama strana na štetu potrošača, pa je takva nepoštena ugovorna odredba iz članka 96. ZZP/07, i ništetna prema odredbi čl.102. st.1. ZZP/07

1.6. Zaključno, tužitelj navodi da kako je Ugovor o kreditu ništetan u dijelu članka 6. stavka 1. u kojem je ugovorena naknada za obavljanje bankarskih usluga, predmetna odredba među strankama se ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. Prema tome, sukladno članku 323., a u svezi s člankom 322. ZOO-a, tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je otpala jer je utvrđena ništetnom, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana nezakonite naplate.

1.7. Uzimajući u obzir odredbe članaka 81. – 87. ZZP/03, odnosno odredbe članaka 96. - 102. ZZP/07, te tumačeći iste u duhu temeljnih načela obveznog prava iz odredbi članaka 3. - 8. ZOO-a, kao i u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije, te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, kao i sukladno nedavno izraženim stavu u svezi nezakonitosti naplate ulazne naknade, i to Vrhovnog suda RH iz presude br. Rev 673/23 od 13.02.2024. i dr., jasno se da

zaključiti da je tuženik obvezivanjem tužitelja na snošenje naknade za obavljanje bankarskih usluga postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj, slijedom čega tužitelj smatra kako je ništetan dio ugovornih odredbi koji se odnosi na ugovaranje naplate predmetne naknade, te da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 323. i 1111. u svezi 1115. ZOO-a.

1.8. Predlaže da se u ovom postupku utvrdi ništetnost ugovorne odredbe o ulaznoj naknadi i tuženik obaveže na plaćanje stečenog brz osnova kao i parničnog troška, skupa sa zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani u cijelosti.

2.1. Ne osporava da je prednik tuženika 9. srpnja 2003. s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu br. 514003020-26000037272/2003, međutim tuženik spori da se temeljem predmetnog ugovora naplatila naknada za obradu kredita

2.2. Tuženik prvenstveno prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.664,72 EUR kao suviše visoko naznačenoj u odnosu na stvarni predmet spora jer se glavni (kondemnatorni) zahtjev tužbe odnosi se na povrat iznosa od 337,50 EUR, što predstavlja stvarni imovinski interes tužitelja a deklaratorni dio tužbenog zahtjeva služi kao pravna osnova za kondemnatorni zahtjev.

2.3. U odnosu na naknadu za obradu kredita tuženik ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 1,50 % iznosa kredita, stoga sporna odredba članka 6. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 81. Zakona o zaštiti potrošača. Predmetna odredba ne samo da je gramatički razumljiva već ispunjava i uvjet predvidljivosti te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih i razumljivih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Također, tuženik je predmetnu ugovornu odredbu sastavio u skladu sa zahtjevom tržišne transparentnosti koja omogućuje tužitelju da na tržištu usporedi druge ponude za prodaju iste robe ili iste usluge.

2.4. Nadalje, način na koji je predmetna odredba napisana nesporno daje mogućnost tužitelju da sagleda sve učinke sklapanja Ugovora pa tako i činjenicu da će prilikom isplate biti naplaćena naknada za obradu kredita u visini od 1,50 % (ugovorna transparentnost).

2.5. Ističe da tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža jer je tuženikova djelatnost puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti, a tuženik se financira upravo kroz naknade.

2.6. Tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti, nadalje da iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na

supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva.

2.7. Ističe kako se sporna naknada ima smatrati dijelom ukupne cijene kredita što proizlazi i iz definicije instituta efektivne kamatne stope.

2.8. Nadalje, da bi se neka odredba u potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom potrebno je da su kumulativno ispunjeni uvjeti iz čl. 81. ZZP i to: da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

2.9. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu, a tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba.

2.10. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Nejasno je zbog čega tužitelj smatra da bi ugovorena odredba bila nepoštena. Tužitelj samo paušalno navodi da nije imao bilo kakvog utjecaja na sadržaj iste, stoga se smatra nepoštenom.

2.11. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze

2.12. Također, tuženik naglašava da ZZP propisuje *značajnu* neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Ugovorom je odobren i isplaćen iznos od 22.500,00 EUR (u kunskoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu od 1,50 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje *značajnu* neravnotežu.

2.13. Poziva se i na odluke Suda Europske unije koji je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Poziva se na odluku u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u kojoj je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Poziva se i na odluku u predmetu C-621/17, Kiss protiv CIB Bank (ECLI:EU:C:2019:820)

2.14. Uz navedeno, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetne naknade pa do isplate pozivom na čl. 214. Zakona o obveznim odnosima te na sudsku praksu koja nepoštenje (nesavjesnost)

stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja Ugovora.

2.15. Ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.

2.16. Tuženik, ističe i prigovor zastare u odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade za obradu kredita, navodeći kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja.

2.17. Ističe da tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, bilo bi bespredmetno.

2.18. Konačno, tuženik posebno ukazuje na odluku Europskog suda C-561/21 kojom se ukazuju na to da nije moguće zanemariti institut zastare u situaciji kada je od sklapanja ugovora o kreditu i odredbi koja je predmet ovog spora prošlo više od 23 godine.

2.19. Zaključno, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan i obvezati tužitelja da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. U nastavku postupka parnične strane su u bitnome ostale kod svojih navoda.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 6. stavak 1. Ugovora o kreditu br. 514003020-26000037272/2003 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama temeljem koje je tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade, u skladu s Odlukom o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed.

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 9. srpnja 2003. tužitelj i prednik tuženika Slavonska banka d.d. Podružnica Slavonski Brod, zaključili Ugovora o kreditu br. 514003020-26000037272/2003 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama, prema kojem je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio kredit u iznosu od 22.500,00 eura protuvrijednosti u HRK prema srednjem tečaju Slavonske banke d.d. Osijek na dan korištenja kredita (članak 2.), koji kredit je tužitelj bio u obvezi otplatiti u roku od 15 godina (članak 3.1.),

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu u skladu s Odlukom o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed (članak 6.1.),

- da je kredit odobren kao stambeni kredit za adaptaciju kuće (članak 2.),

6. Sporno je da li je tužitelj pravilno naznačio vrijednost predmeta spora u ovoj pravnoj stvari. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje jednokratnih troškova obrade sadržana u članku 6. stavak 1. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača. Sporno je da li je nastupila zastara potraživanja.

7. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovora o kreditu br. 514003020-26000037272/2003 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine prijenosom vlasništva na nekretninama od 9. srpnja 2003. (str. 166-176 spisa), u povijesni izvadak iz sudskog registra (str. 6-165 spisa), u dopis tužitelja od 17. veljače 2026. (str. 177 spisa), u e-mail korespondenciju (str. 179 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

9. Tužitelj je u ovoj pravnoj stvari naznačio kao vrijednost predmeta spora iznos od 1.664,72 eura što je sud i prihvatio pozivom na odredbu članka 37. st. 1. ZPP-a i 16. st. 1. i članka 19. Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/18, 51/23). Člankom 37. st.1. ZPP-a predviđeno je da ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, da se vrijednost predmeta spora određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. Istovremeno u članku 16. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama navodi se da se kao vrijednost predmeta spora, kada je jednom tužbom obuhvaćeno više zahtjeva protiv istog tuženika, bez obzira temelje li se svi zahtjevi na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi ili ne, određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva, a u članku 19. se navodi da u parnicama u kojim je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili ne postojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili neistinitost neke isprave, da se kao vrijednost predmeta spora uzima iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Kako se predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora i istovremeno isplata stečenog bez osnove, kao vrijednost predmeta spora se uzima zbroj vrijednosti svakog od zahtjeva. Slijedom navedenog, prigovor tuženika vezan uz nepravilno naznačenu vrijednost predmeta spora, ukazuje se kao neosnovan.

10. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2003. realizirao predmetni kredit u svrhu adaptacije obiteljske kuće, da u to vrijeme nije imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu, tako da mu je navedena nekretnina služila isključivo za osobne potrebe stanovanja. Nadalje, iskazao je da je kredit realizirao u banci tuženika jer je ocijenio da oni imaju povoljnije kredite, odnosno tamo je imao i svoj osobni račun, da mu je nakon razgovora sa službenikom tuženika bilo jasno da kredit realizira u određenom iznosu koji mu je trebao, znao je na koji rok i kolika će mu rata iznositi a taj mu je kredit ponuđen kao najpovoljniji. Istakao je da se cijeli prodajni razgovor sa službenikom banke odvijao vezano uz prikupljanje dokumentacije za

realizaciju kredita i s tim u svezi njegove kreditne sposobnosti. Nije se mogao sjetiti detalja vezanih uz ugovorenu naknadu, ali je siguran da mu nitko nije pojašnjavao za što će se naknada utrošiti, odnosno nije niti znao da će banka nešto ustegnuti. Kredit je u cijelosti otplatio iz svojih primanja. Posebno je istakao da nije mogao mijenjati nikakve ugovorne odredbe jer su one unaprijed sačinjene na ugovoru a jedino o čemu su razgovarali je visina kredita, period otplate i s tim u svezi visina anuiteta.

11. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit realizirao za osobne potrebe, za adaptaciju stambenog objekta, kako je to i navedeno u ugovoru o kreditu. Uvažavajući pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati.

12. Slijedom navedenog, ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

13. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz uvjete za realizaciju kredita i s tim u svezi njegove kreditne sposobnosti, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadi bila predviđena u osnovu i visini na unaprijed sačinjenom ugovoru.

14. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 6. stavak 1. Ugovora o kreditu ništeta u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZZP), te i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO)

15. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

16. Tuženik nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti mu je pojašnjeno kako se

ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

17. Na ove okolnosti tuženik je tužitelj nije predložio nikakve dokaze tako da uvidom u materijalnu dokumentaciju spisa (kao i iskaz tužitelja) ovaj sud zaključuje da je tužitelj ugovornom odredbom informiran o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih). Tužitelj je prije sklapanja ugovora imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade i mogao je razumno izvesti zaključak o njenoj visini ali ne i njenoj krajnjoj svrsi.

18. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

19. Pojedine direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

20. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

21. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da

potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

22. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretno usluge, materijalnih troškova i dr.).

23. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je po zanimanju bravar, tako da nije imao financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

24. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 6. st.1. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

25. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Iz iskaza tužitelja je nesporno da je za visinu naknade doznao tek prilikom realizacije kredita i da na istu nije mogao utjecati jer je kredit mogao realizirati samo pod tim uvjetima koje je nametnula banka.

26. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na

sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvatanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom. Slijedom navedenog neosnovan je i prigovor tuženika da bi se u konkretnom slučaju, a zbog visine naplaćene naknade, moglo govoriti i o zabrani manjeg značaja u smislu članka 326. stavak 2 ZOO-a.

27. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

28. Tuženik nije osporavao da je banka naplatila naknadu kako je ona i bila predviđena člankom 6. st. 1. Ugovora o kreditu. Tužitelj nije mogao ishoditi od tuženika podataka o datumu naplate ugovorne naknade za koju je predviđeno da se naplaćuje jednokratno i unaprijed. Nesporno je da je ugovoreno da visina naknade iznosi 1,50% iznosa odobrenog kredita od 22.500,00 eura, što predstavlja iznos naknade od 337,50 eura. Nesporno je i da je ugovor sklopljen 9. srpnja 2003. a da je člankom 3. stavak 1. točka 4. ugovoreno kako prva rata kredita dospijeva 1. rujna 2003. od kada tužitelj potražuje povrat stečenog iznosa, dok kojeg dana je naknada i plaćena jer se ista naplaćuje unaprijed i jednokratno.

29. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

30. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznose koje je nepošteno stekao od dana stjecanja.

31. Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare, koji prigovor sud nije cijenio osnovanim.

32. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinih odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, niti može zastarjeti (čl. 328. ZOO). Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na

kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je tek ovom presudom utvrđena ništetnost ugovorne odredbe članka 6. Ugovora o kreditu i tuženik obavezan na isplatu kako je to zatraženo, i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate. Navedeno je pravno shvaćanje izneseno i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev- 2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravno shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

33. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

34. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

35. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 1.048,18 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 200,00 eura (Tbr. 7/1), trošak sastava podnesaka od 6.5.2026. kao očitovanja na odgovor na tužbu u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu 29.6.2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude 100,00 eura (Tbr. 9/3 Tarife) i ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 700,00 eura skupa s pridodanim PDV-om, ukupno 875,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (33,18 i 70,00 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 978,18 eura.

36. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

37. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

38. Tužitelju nije priznat trošak pristojbe na presudu u iznosu preko priznatih 70,00 eura do zatraženih 140,00 eura jer je pristojba obračunata u skladu sa Zakonom o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18, 51/23) i važećoj Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" 50/26).

39. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod IV. izreke presude.

Slavonski Brod, 23. srpnja 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otppravka presude.

Dna:

1. Odvj. Tihomir Kovačić, Slavonski Brod,
2. Odvj. Hrvoje Matić, Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-22545**

Kontrolni broj: **0b61c-73580-a2f4f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.